22/02/2020

Γιατί ό,τι αγαπώ μου γίνεται ξαφνικά τόσο δύσκολο;

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ας πάρουμε μια ιδιαίτερη περίπτωση και ο Θεός να μου συγχωρήσει κάποια τολμηρά λόγια που θα πω. Τα προφέρω με φόβο.

Έχοντας αρχίσει την εν Χριστώ ζωή μου, έβλεπα σε κάθε βήμα μου, ημέρα και νύχτα, ότι παρ' όλη τη θεωρητική μου αγάπη γι' αυτό που ο Κύριος μας ζητά, δεν έφθανα να ζήσω όπως το παραγγέλλει στις εντολές Του.

Περιέργως, είχα την εντύπωση ότι μια κατάρα βάραινε πάνω μου:

«Γιατί ό,τι αγαπώ μου γίνεται ξαφνικά τόσο δύσκολο, ακόμη και απρόσιτο»;

Θα ήταν φυσικό, αφού αγαπώ τόσο την εντολή του Χριστού, να την εφαρμόζω κιόλας. Αλλά να, δεν φθάνω σε αυτό».

Αυτή η ανικανότητα να βρίσκομαι στην κατάσταση που απαιτεί η εντολή με βύθιζε σε μεγάλη θλίψη και σε βαθειά στενοχώρια:

«Είμαι καταραμένος! Κάποια κατάρα βαραίνει πάνω μου».

Και όταν σκεφτόμουν τη σωτηρία μου -μιλώ τώρα για το παρελθόν μου- έλεγα στον εαυτό μου ότι ήμουν έντελώς ανίκανος.

Και τι αποτέλεσμα είχε αυτό; Άρχισα να προσεύχομαι στον Θεό για όλο τον κόσμο... Συγχωρήστε με που εξομολογούμαι σήμερα αυτό το ενδόμυχο πράγμα...

Αλλά έλεγα στον Θεό:

«Πρέπει Εσύ να σώσεις όλο τον κόσμο, χωρίς εξαίρεση. Και τότε θα σωθώ και εγώ».

Δηλαδή, ότι έπρεπε να σωθούν όλοι, και τελευταίος εγώ.
Ο «λογισμός» τον οποίο έμαθε ο Μέγας Αντώνιος από τον σπουδαίο υποδηματοποιό της Αλεξάνδρειας, «όλοι θα σωθούν, εγώ μόνο θα χαθώ», αυτός ο λογισμός διατηρείται και αναπτύσσεται στην ψυχή μου.

Γιατί; Διότι δεν καταφέρνω να βρίσκομαι συνεχώς στην κατάσταση για την οποία ομιλεί ο Σιλουανός. Όπως το γράφει, δεν φθάνουμε στην πληρότητα της εντολής. Ίσως μας δοθεί να την πλησιάσουμε για κάποια στιγμή.

Αλλά να παραμένουμε πάνω στη γη μέσα στην κατάσταση αυτή και να είμαστε σε θέση να ενεργούμε σύμφωνα με αυτήν, δεν είναι δυνατόν.

(Σωφρονίου Σαχάρωφ, Οικοδομώντας το ναό του Θεού, τόμος Γ, σελ. 210-211)